

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Lukáše Pišvejce a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: CHOVSERVIS a. s., se sídlem Zemědělská 897/5, Hradec Králové, zastoupena JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2023, č. j. KUKHK-26393/UP/2023 (Kd), o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2024, č. j. 30 A 91/2023-60,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2024, č. j. 30 A 91/2023-60, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2023, č. j. KUKHK-26393/UP/2023 (Kd), **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 30 590,7 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2023, č. j. KUKHK-26393/UP/2023 (Kd) (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Hradce Králové ze dne 7. 6. 2023, č. j. 150572/2017 ST2/Kru 64443/2006 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla povolena změna v užívání dočasné stavby „*Budova - provozní kanceláře a sklady firmy Martin Páral – MALZED, umístěné v areálu společnosti CHOVSERVIS, a.s., Hradec Králové, Slezské Předměstí č. p. 1053, Zemědělská 3a*“ (dále také jen "*Stavba*") na pozemku st. p. 1726 v katastrálním území Slezské Předměstí (dále také jen „*Pozemek*“) na stavbu trvalou. Napadeným rozhodnutím bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno tak, že změna v užívání dočasné Stavby na Pozemku na stavbu trvalou nebyla nepovolena.

[2] Nyní projednávaná věc byla opakovaně předmětem přezkumu správních soudů. Z hlediska obsahu rozhodovacích důvodů krajského soudu, stejně jako z hlediska obsahu tvrzení účastníků (osoby zúčastněné na řízení), má klíčový význam usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014-108, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 As 79/2014-124, podle nichž „*žadatel o prodloužení trvání dočasné stavby nebo její změnu na stavbu trvalou je povinen doložit, že je vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna, anebo že má k němu jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku*.“

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. V souladu s výše citovanými judikaturními závěry kasačního soudu svou pozornost zaměřil na posouzení toho, zda žalobci svědčí k Pozemku právo, jenž jej opravňuje k (dalšímu) umístění Stavby na Pozemku. Uvedl, že žalobce, stejně jako prvoinstanční orgán, dovozuje existenci daného práva především z kupních smluv ke Stavbě a také z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2022, č. j. 19 Co 278/2020-762 (dále jen „*rozsudek civilního odvolacího soudu*“), kterým byla zamítnuta žaloba osoby zúčastněné na řízení proti žalobci, jíž se domáhala odstranění Stavby z Pozemku. Podle krajského soudu však takový závěr z rozsudku civilního odvolacího soudu není možné dovodit. Krajský soud upozornil, že z daného rozsudku vyplývá pouze to, že se nezměnilo původní právo trvalého užívání Pozemku žalobcem coby vlastníkem Stavby na právo dočasné, tedy že Stavba je z pohledu soukromého práva stavbou oprávněnou. Podle krajského soudu zároveň civilní odvolací soud uvážil, že žalobci žádné právo k Pozemku nepřísluší, neboť užívá Pozemek pod Stavbou bez právního titulu. Podle krajského soudu tudíž platí, že závěry obsažené v rozsudku civilního odvolacího soudu nemohou představovat doklad o existenci práva žalobce, které by jej opravňovalo k umístění Stavby na Pozemku.

[4] Krajský soud dále v souvislosti s rozsudkem civilního odvolacího soudu připomněl, že institut (ne)oprávněné stavby, k němuž se daný soud vyjadřoval, se týká soukromoprávního oprávnění pro realizaci určité stavby, zatímco pro řešení (ne)povolené stavby, představující předmět nyní projednávané věci, jsou rozhodné normy vyplývající z oblasti práva veřejného. Podle krajského soudu se jedná o dvě na sobě zcela nezávislé otázky, přičemž na podporu svého závěru odkázal na judikaturu NSS i Ústavního soudu.

[5] Krajský soud se plně ztotožnil s hodnocením skutkových podkladů provedeným žalovaným, jimiž žalobce dokládal existenci práva trvalého užívání Pozemku (zejména šlo

o kupní smlouvy ke Stavbě z let 1992 a 1996, „nájemní smlouvy“ z let 1992 a 1999). Ve shodě s žalovaným krajský soud uzavřel, že žádný z předložených důkazů existenci práva trvalého užívání neprokazuje. Krajský soud v této souvislosti upozornil na skutečnost, že prakticky veškeré nyní hodnocené podklady měl k dispozici již NSS při rozhodování ve věci sp. zn. 8 As 79/2014, přičemž i kasační soud dospěl k závěru, že žalobce nedoložil, že má k Pozemku právo umožňující další umístění Stavby.

II. Kasační stížnost a další vyjádření

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudek krajského soudu a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel úvodem shrnul dosavadní průběh správního a navazujícího soudního řízení, přičemž předně vyjevil nesouhlas se závěry shora citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS. Uvedl, že požadavek rozšířeného senátu na dokládání (soukromého) práva k umístění stavby na pozemku za účelem (veřejnoprávní) změny na stavbu trvalou je nezákonný (protiústavní).

[8] Stěžovatel, i přes svůj nesouhlas se závěry rozšířeného senátu, a rovněž na něj navazujícího rozsudku NSS ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 As 79/2014-124, se s požadavky na něj judikaturou kladenými vypořádal a doložil, že je oprávněn mít stavbu na pozemku nadále (trvale) umístěnou. Dané právo podle něj vyplývá zejména z ujednání obsaženého v kupních smlouvách uzavřených mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení v letech 1992 a 1996. Stěžovatel má za to, že závěr o existenci trvalého oprávnění užívat Pozemek jednoznačně podporuje i rozsudek civilního odvolacího soudu, který na základě hodnocení stejných důkazů, jaké byly obsahem správního spisu, dospěl k tomu, že právo stěžovatele k trvalému umístění stavby na Pozemku vzniklo koupí Stavby, nezměnilo se nikdy na právo dočasné a stěžovatel proto není ani povinen stavbu odstranit. Podle stěžovatele provedl žalovaný i krajský soud mimořádně selektivní a jednostranné zhodnocení doložených podkladů a dovodili skutkové závěry, které nemají oporu ve správním spisu.

[9] Podle stěžovatele krajský soud jeho argumentaci, týkající se zejména významu rozsudku civilního odvolacího soudu pro nyní posuzovanou věc, nijak nereflektoval a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud ponechal bez reakce žalobní námitku, že napadené rozhodnutí nepřípustně směšuje právní titul k dalšímu umístění stavby na pozemku a právní titul k užívání pozemku bezplatně - nedostatek tohoto titulu lze podle stěžovatele ze strany vlastníka pozemku spojovat pouze s nárokem na náhradu, nikoli s nárokem na odstranění stavby.

[10] Stěžovatel zdůraznil, že pokud civilní soudy dokonce již rozhodly, že Stavbu nelze nařídit k odstranění dle soukromého práva a že vlastník Stavby ji má právo na Pozemku nadále mít, je nejen nelogické, ale zcela nezákonné, aby toliko pro údajný nedostatek

soukromoprávního titulu nařídil odstranit stavbu/nepovolil prodloužení jejího trvání stavební úřad.

[11] Ve **vyjádření ze dne 24. 5. 2024** stěžovatel upozornil na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2024, č. j. 22 Cdo 2052/2023-828, jímž bylo odmítnuto dovolání osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku civilního odvolacího soudu. Stěžovatel uvedl, že Nejvyšší soud potvrdil existenci jeho práva Pozemek trvale užívat. V dalším **vyjádření ze dne 24. 4. 2025** stěžovatel poukázal na vývoj v dalším civilním řízení vedeném Okresním soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 10 C 164/2020. Z dosavadních výsledků daného řízení se jeví, že stěžovatel má existující obligační nárok na nabytí Pozemku pod Stavbou do svého vlastnictví a s velkou pravděpodobností se po mnoha letech bude konečně schopen domoci i věcněprávního převodu daného pozemku.

[12] Žalovaný odkázal na závěry rozsudku krajského soudu, s nimiž se plně ztotožnil, stejně jako na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že stěžovatel si byl vědom, nebo měl být vědom skutečnosti, a to již před plánovanou koupí předmětné stavby, že stavba byla povolena jako dočasná.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se rovněž ztotožnila se závěry krajského soudu. Dále zdůraznila, že stěžovatel se dopouští desinterpretace úvah civilního odvolacího soudu. Civilní odvolací soud podle osoby zúčastněné na řízení totiž uvedl, že se v důsledku uzavření obou nájemních smluv nezměnilo původní právo trvalého užívání Pozemku na právo dočasné, což ovšem neznamená, že žalobce disponuje jakýmkoliv právem k Pozemku. Uvedené konstatování civilního odvolacího soudu má vliv pouze na možnost osoby zúčastněné na řízení domáhat se proti stěžovateli nedobrovolného vyklizení Pozemku žalobou na odstranění Stavby.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že polemika stěžovatele se závěrem usnesení rozšířeného senátu a na něj navazujícího rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 77/2024, citovaného v bodu 2 tohoto rozsudku, stran nutnosti doložení souhlasu vlastníka pozemku k trvalému umístění stavby, není ani v potenciální rovině způsobilá vést k dosažení cíle sledovaného stěžovatelem, tj. ke zrušení rozsudku krajského soudu, resp. napadeného rozhodnutí. NSS v tomto směru připomíná, že zodpovězení této otázky bylo předmětem závazného právního názoru, který vyslovil rozšířený senát a v návaznosti na něj i osmý senát kasačního soudu v předchozím kole soudního přezkumu nyní posuzované věci. Tímto původním závazným právním názorem je proto NSS vázán i při aktuálním přezkumu závěrů krajského soudu a nepřísluší mu se k němu jakkoliv věcně vyjadřovat (viz usnesení rozšířeného senátu NSS

ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50). Ve vztahu k této právní otázce je tudíž kasační stížnost nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[17] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud nijak nezohlednil závěry obsažené v rozsudku civilního odvolacího soudu, zejména se jedná o absenci reflexe úvah civilního odvolacího soudu týkajících se rozdílu mezi právním titulem k umístění Stavby na Pozemku a titulem k bezplatnému užívání Pozemku. S touto argumentační linií se však NSS neztotožňuje, neboť krajský soud se obsahem civilního rozsudku v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz body 69 a 70) a dovodil k němu jasně identifikovatelný závěr, tj. že z něj nevyplývá existence práva stěžovatele k trvalému užívání Pozemku. Krajský soud sice vskutku nezkoumal rozdílnost jednotlivých titulů k užívání Pozemku stěžovatelem, tato skutečnost ovšem nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nemůže založit, neboť krajský soud na základě jím provedené interpretace závěrů civilního odvolacího soudu uzavřel, že stěžovateli k umístění Stavby na Pozemku nesvědčí vůbec žádný právní titul. Pokud by tyto úvahy krajského soudu byly nesprávné, byl by napadený rozsudek „*pouze*“ nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nikoli nepřezkoumatelný. NSS konstatuje, že napadený rozsudek je i jinak řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a je z něj patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[18] Klíčovou spornou otázkou, k níž směřuje argumentace účastníků (osoby zúčastněné na řízení) i krajského soudu, je posouzení, zda v nyní projednávané věci nastaly skutkové okolnosti, které by založily právo stěžovatele k trvalému umístění Stavby na Pozemku.

[19] NSS se při jejím posouzení plně ztotožnil s náhledem stěžovatele. Stěžovatel se ve svých tvrzeních opřel o závěry obsažené v rozsudku civilního odvolacího soudu, v němž se daný soud vyjadřoval k oprávněnosti Stavby stěžovatele na Pozemku osoby zúčastněné na řízení. Ve shodě se stěžovatelem má NSS za to, že civilní odvolací soud formuloval ve svém rozsudku přesvědčivé úvahy týkající se hodnocení skutkových poměrů mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení, přičemž v nyní projednávané věci nebyly vzneseny žádné protiargumenty, který by tyto úvahy civilního odvolacího soudu relevantně zpochybnily.

[20] NSS předesílá, že krajský soud má v obecné rovině jistě pravdu, když upozorňuje, že soukromoprávní institut oprávněné stavby je z hlediska svých dopadů odlišný od předmětu nyní posuzované věci, tj. povolitelnosti stavby ve smyslu veřejného (stavebního) práva. Tato úvaha krajského soudu včetně jím citovaných závěrů NSS i Ústavního soudu však na relevanci výsledku civilního řízení v nyní projednávaném případě nemůže nic změnit. V nynější věci totiž soukromé i veřejné právo při vymezení definičních znaků oprávněné stavby a povolené stavby vycházejí z nutnosti naplnění totožného předpokladu, jímž je existence trvalého práva svědčícího vlastníku stavby k užívání pozemku, na němž se stavba nachází. Skutkové závěry učiněné civilními soudy při posouzení této otázky jsou proto plně přenositelné i do poměrů této věci vyplývající z práva veřejného.

[21] Z rozsudku civilního odvolacího soudu přitom jednoznačně vyplývá, že stěžovatel disponuje právem „*trvalého užívání pozemku*“ osoby zúčastněné na řízení. Civilní odvolací soud tento závěr opřel o hodnocení totožných skutkových podkladů, které jsou součástí správního spisu v nyní posuzované věci. Podrobně se věnoval zejména „*nájemním*

smlouvám“ ke Stavbě z let 1992 a 1999, které ve skutečnosti nepředstavovaly „*dohodu o dočasném užívání pozemku za úplatu (a tedy změnu režimu stavby z oprávněné na neoprávněnou po ukončení trvání nájemní smlouvy), nýbrž se výlučně jedná o sjednání úplaty k již existujícímu právu časově neomezeného užívání pozemku*.“ Civilní odvolací soud rovněž upozornil na obsah kupních smluv ke Stavbě uzavřených v letech 1992 a 1996, v nichž je Stavba charakterizována jako „*trvale stojící*“. Podle NSS se jedná o komplexní a přesvědčivou argumentaci, vůči níž neměl výhrady Nejvyšší soud (viz usnesení ze dne 23. 4. 2024, č. j. 22 Cdo 2052/2023-828), ani Ústavní soud (viz usnesení ze dne 9. 10. 2024, sp. zn. I. ÚS 1967/24). NSS se proto s hodnocením důkazů provedeným civilním odvolacím soudem plně ztotožňuje, přičemž má za to, že z nich jednoznačně vyplývá vůle osoby zúčastněné na řízení umožnit trvalé umístění stavby stěžovatele na svém pozemku. Podmínka pro povolení změny stavby z dočasné na trvalou, vymezená v usnesení rozšířeného senátu, spočívající v existenci „*práva opravňujícího k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku*“, byla tudíž v posuzované věci splněna.

[22] Právě uvedený závěr nijak nerelativizuje ani krajským soudem zmiňovaná úvaha civilního odvolacího soudu, že „*stavba objektivně stojí na cizím pozemku a vlastník stavby užívá pozemek bez právního důvodu*.“ Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu je třeba vztahovat pojem „*užívání bez právního důvodu*“ nikoliv k oprávnění umístit a užívat stavbu (tj. podmínky zkoumané v tomto případě), ale výlučně k otázce úplaty za dané oprávnění, které se oblasti veřejného práva nijak nedotýká. Nejvyšší soud totiž v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, sp. zn. 33 Odo 1405/2005, výslovně dovodil, že „*ze žádného zákonného ustanovení ovšem nevyplývá jeho povinnost strpět užívání pozemku bezplatně, a proto není-li pro bezplatné užívání pozemku jiný právní důvod (smlouva), platí, že povinnosti vlastníka pozemku strpět jeho užívání odpovídá povinnost vlastníka stavby poskytnout mu za ně náhradu*.“

[23] NSS souhlasí s krajským soudem v tom směru, že skutkové podklady obsažené ve správním spisu, se prakticky shodují s těmi, které již měl k dispozici kasační soud v předcházejícím kole soudního přezkumu. Krajský soud se však mýlí, pokud v bodě 76 svého rozsudku dovozuje, že NSS „*rovněž dospěl k závěru, že žalobce nedoložil, že má k Pozemku pod Stavbou právo, které jej opravňuje k dalšímu umístění stavby*.“ Kasačnímu soudu při aktuálním přezkumu rozsudku krajského soudu samozřejmě neuniklo, že rozšířený senát se ve svém usnesení vskutku dotknul skutkové stránky věci, když uvážil, že „*dále je třeba vzít v úvahu, že k následně podané žádosti osoby zúčastněné o změnu v užívání stavby došlo k prodloužení doby trvání stavby, avšak pouze na dobu do konce roku 1999, po kterou měla osoba zúčastněná právo k umístění stavby na pozemku stěžovatele na základě nájemní smlouvy ze dne 17. 12. 1992*.“ Předně je zjevné, že nejedná o závazný právní názor, který by měl určující význam pro aktuální úvahy kasačního soudu. Je třeba znovu připomenout, že tímto závazným právním názorem byla principiální právní úvaha, podle níž představuje udělení souhlasu vlastníkem pozemku nezbytnou podmínku pro změnu dočasné stavby na stavbu trvalou. Za této situace by neodpovídalo roli rozšířeného senátu, jakožto tělesa soužícího ke sjednocování judikatury kasačního soudu (viz § 17 a § 18 s. ř. s.), aby hodnotil konkrétní skutkové poměry předložené věci za účelem posouzení, zda jím obecně (normativně) vymezená podmínka pro povolení stavby byla v daném případě naplněna. Takový postup by popřel roli žalovaného, neboť v novém řízení by se fakticky neměl čím zabývat. Kasační soud dále uvádí, že výše předestřené skutkové úvahy rozšířeného senátu se týkaly zcela jiné záležitosti, než otázky udělení souhlasu vlastníkem pozemku -

rozšířený senát zkoumal, zda změna výkladu právních předpisů, k níž přistoupil, nedopadne na stěžovatele nepřiměřeně tvrdě a nespravedlivě. Dovodil přitom, že s ohledem na určitou jeho laxnost při obstarávání svých právních záležitostí vyplývající mj. z nevyužití práva ke koupi Pozemku pod Stavbou na základě smlouvy o budoucí smlouvě kupní či uzavření smluv označených jako nájemní, žádná obdobná újma stěžovateli nevznikla. Nešlo v žádném případě o podrobné hodnocení obsahu jednotlivých právních jednání, tak jak bylo provedeno civilním odvolacím soudem. Právě toto hodnocení je přitom určující pro nyní zkoumanou otázku udělení souhlasu ke změně v užívání stavby. Právě uvedené úvahy platí i pro hodnocení rozsudku osmého senátu, který navázal na usnesení rozšířeného senátu. Ani tento rozsudek z povahy věci nemohl obsahovat komplexní závěry k okolnostem, jichž se mají týkat úvahy žalovaného v pokračujícím správním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i napadené rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.]. NSS současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl NSS rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v této věci stěžovatel, protože výsledkem řízení před správními soudy je zrušení rozhodnutí žalovaného.

[26] Stěžovatel uhradil v řízení před krajským soudem soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a v řízení před NSS soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost.

[27] V řízení před krajským soudem vznikly stěžovateli náklady na zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, náleží mezi náklady řízení i náhrada daně, kterou je tato zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tedy 21 % z částky 6 800 Kč. Celková výše náhrady nákladů za řízení před krajským soudem tak činí 11 228 Kč.

[28] Náklady řízení, které stěžovateli vznikly v řízení o kasační stížnosti, sestávají z odměny zástupce stěžovatele za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (sepis kasační stížnosti a dalšího vyjádření ve věci samé) a náhrady hotových výdajů po 300 Kč za každý úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024] a dále z odměny za 1 úkon právní služby ve výši 4 620 Kč (sepis vyjádření ve věci samé ze dne 24. 4. 2025) a náhrady hotových výdajů ve výši 450 Kč

[§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. K tomu je třeba připočíst náhradu DPH ve výši 21 % z částky 11 870 Kč. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 19 362,7 Kč.

[29] Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení v celkové výši 30 590,7 Kč, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Františka Korbela, Ph.D., advokáta (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

[30] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno; proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2026

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu